

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקנב
עש"ק פ' ויקהל, פ' שקלים,
מבה"ח וער"ח אדר ב' ה'תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ד שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

הזמן המסוגל ביותר / משיחת כ"ד אדר ראשון התשנ"ב

זמן הגאולה

7

קיבוץ גלויות יהי' ביחד עם וע"י משיח / הזמן הנוכחי באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

11

לעשות מהעולם דירה לו ית' / הוראות למעשה בפועל

ניצוצות של משיח

13

מ"מרבין בשמחה" כ"ד יום נבוא לשמחת הגאולה / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

כתב יד קודש

14

הרבי הבהיר הכל ב'המשך' / צילום מהגהת כ"ק אדיש מה"מ על שיחת ש"פ ויק"פ הישי"ת

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

הזמן המסוגל ביותר

בעמדנו כבר כמה ימים בפרשת "ויקהל", הותחל כבר קיום ההבטחה - דהקהלת כל בני ישראל מארבע כנפות הארץ, וכעת נמצאים אנו כבר - צריכים לקוות - בסיום הענין ● כפי שראינו זאת בפועל ובפשטות, ובעיני בשר - שבכמה וכמה מבני ישראל נעשה כבר הענין ד"ויקהל", ה"קבוץ גליות" אל ארצנו הקדושה ● זוהי העת והזמן המסוגל ביותר וביותר לביאת הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש! ●

שיחת אור ליום ועש"ק פרשת ויקהל, שבת שקלים, כ"ד אדר ה'תשנ"ב
- לאחר תפילת ערבית - בלתי מוגה

גליות" שהי' עתה ברוב העולם, הי' דוקא באופן ד"בחסד וברחמים!"

ומכיון שכך הוא ברוב העולם, הרי "רובו ככולו"² - שזה משפיע ג"כ על אלו שצריכים עדיין לברוח מתוך סכנה, שבודאי ינצלו מסכנה זו, ואדרבה - יגיעו לארצנו הקדושה, ושם תהי' להם מנוחת הנפש ומנוחת הגוף אמיתית.

כולל גם - בנוגע לאלה שהגיעו כבר לארץ הקודש במשך הזמן עד עתה, שמיד בהגיעם אלי' הם קיבלו ג"כ את מנוחת הנפש ומנוחת הגוף. ובפרט, בהשוואה למעמדם ומצבם במקומות ובמדינות שיצאו מהן.

ב. והנה, כל ענין קשור עם עבודת האדם, ויש דוגמתו בעבודת כאו"א מישראל, וממילא מובן, שיהודי צריך להשתתף בכל ענין בעולם, ע"י קיום הענין כפי שהוא משתקף בעבודתו. ומזה מובן לעניננו, שהענין ד"ויקהל" האמור, ישנו ג"כ בעבודתו של כאו"א, ועליו להשתתף בזה, ואופן ההשתתפות צריך להיות

א. "פותחין בברכה"¹ -

והרי הברכה הכי גדולה היא - שבעמדנו כבר כמה ימים בפרשת "ויקהל", הותחל כבר קיום ההבטחה דהקהלת כל בני ישראל מארבע כנפות הארץ, וכעת נמצאים אנו כבר - כך צריכים לקוות - בסיום הענין, ביום השישי לפרשת "ויקהל".

וכפי שראינו זאת בפועל ובפשטות, ובעיני בשר, ולא רק בשבוע זה, אלא עוד הרבה לפני יום הראשון לפרשת "ויקהל" בשנה זו - שבכמה וכמה מבני ישראל נעשה כבר הענין ד"ויקהל", ה"קבוץ גליות" מכמה מקומות וממדינות - אל ארצנו הקדושה.

ו"קבוץ גליות" זה הי' דוקא "בחסד וברחמים": לא כפי שהי' בעבר, שהי' צורך לברוח בהחבא ("באֶהָלֶטֶן זִיק אֹן אוֹיִסְבָּאֶהָלֶטֶן זִיק") מאותם מדינות, [ועד שגם עתה נשארה עדיין מדינה אחת (או שתי מדינות), שהיציאה ממנה צריכה להיות ע"י בריחה, והיא כרוכה בסכנה], אלא ה"קבוץ

(1) ע"פ פתיחת אגרת הראשונה באגה"ק שבתניא. וראה לקו"ש ח"ד ע' 641 בהערה. וש"נ.

(2) נזיר מב, רע"א. וש"נ.

כחות הנפש שלו, (עשר גרה) הם אך ורק "מחצית השקל", ובכדי להיות דבר שלם עליו להתאחד עם יהודי נוסף, ודוקא בזה היא שלימותו, שמשניהם יחד נעשה "שקל הקדש"! וענין זה הוא בהדגשה יתירה כשמדובר אודות מנינם של ישראל, כפשטות תוכן הפרשה. כלומר, גם כאשר יהודי נעמד למנין, ומנין הנעשה ע"י הקב"ה בעצמו, אשר, תוכנו וענינו של ה"מנין" הוא, הדגשת המעלה במציאותו הפרטית של כאו"א מהמנמים (כמדובר כמ"פ) – גם אז עליו לדעת, שגם מציאותו הפרטית היא מציאות אמיתית ושלימה אך ורק כשהוא מקיים את מצות "ואהבת לרעך כמוך", ע"י שהוא מתאחד עם רעהו.

וכפי שאדמו"ר הזקן קבע זאת בהקדמה לעבודת התפילה, והכניס את זה בסידור התפילה, שמזה מובן שזהו דבר השווה לכל נפש – שההקדמה לעבודה היא דוקא בקיום מצות "ואהבת לרעך כמוך"⁸.

ובזה גופא, הרי הוא מדייק, שענין זה מוכרח להיות ג"כ בדיבור ובפה ("נכון לומר"), ד"עקימת שפתיו הוי מעשה"⁹, היינו, שהתחלת העבודה היא בכך שיהודי מדגיש במעשה בפועל שלו – שהוא אך ורק "מחצית השקל", ובכדי להיות דבר שלם, (שכן, כל יהודי צריך להיות "שלם") – עליו להתאחד עם יהודי נוסף!

ואדרבה – דוקא מה"מחצית השקל" של כאו"א מישראל הביאו את כל הקרבנות, שכל אחד מהם צריך להיות "תמים" ושלם דוקא¹⁰, וכמו-כן עבודת הקרבנות והבאתם צריכה להיות בכלים שלימים ותמימים דוקא¹¹, שהם

מתוך שמחה וטוב לבב דוקא, ומתוך הרחבה: אחד הענינים בזה – ע"י שהוא מתחיל את העבודה ד"ויקהל" עם עצמו, היינו, שהוא מקהיל יחד את כל עשר כחות הנפש שלו, שהם יהיו כולם באופן של "קודש", דבר שלם. וכמודגש ג"כ בהתחלת פרשת "כי תשא" [שחלק זה שייך ג"כ לשבת הבאה, שבת שקלים], שה"כופר נפשו"³ (ועד"ז "לכפר על נפשותיכם"⁴ בלשון רבים) של כאו"א מישראל הוא ע"י נתינת "מחצית השקל, עשר גרה – ההקהלה של כל עשר כחות הנפש שלו, עד שהם נעשים כולם באופן ד"שקל הקדש"⁵, באופן של שלימות.

ג. ויש להוסיף עוד ענין בעבודת האדם שהוא בדוגמת הענין ד"ויקהל" וה"קיבוץ גליות" האמור – ההקהלה והאחדות בין יהודי אחד לחבירו, ע"י קיום מצות "ואהבת לרעך כמוך"⁶.

וגם ענין זה מודגש במיוחד בהתחלת פרשת כי תשא, פ' שקלים:

בפסוקים⁷ "זה יתנו . . מחצית השקל בשקל הקדש, עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה להוי' . . העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל" – ישנו פלא גדול: לכאורה, מדוע הפסוק צריך להקדים ולהתחיל בשוויו של שקל שלם – "עשרים גרה השקל", בה בשעה, שהפסוק עצמו מדגיש ש"העשיר לא ירבה גו'", היינו, שצריכים לתת "מחצית השקל" דוקא ולא יותר!?

אלא, בזה ישנה הוראה בעבודתו של כאו"א מישראל, שהתחלת עבודתו צריכה להיות מתוך הידיעה שכל עניניו (כל עשר

(3) ל, יב.

(4) שם טו-טז.

(5) שם, יג.

(6) קדושים יט, יח.

(7) שם, יג-טו.

(8) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 374. וש"נ.

(9) סנהדרין סה, א.

(10) ראה רמב"ם ריש הל' איסורי מזבח.

(11) ראה רמב"ם הל' כלי המקדש פ"א הי"ג-ד. הל'

פסולי המוקדשין פ"ג ה"כ.

ובהדגשה יתירה בעמדנו עתה בערב שבת פרשת שקלים, שבה יקראו את פרשת שקלים האמורה, אשר, משקלים אלה הביאו את כל הקרבנות, ובודאי נביא מהם ג"כ את הקרבנות בבית המקדש השלישי, שגם הם צריכים להיות מנדבותיהם של ישראל דוקא.

ולכן ג"כ קוראים פרשה זו בתורה – בכדי להזכיר ולעורר ולהדגיש לכאן"א מישראל עוד הפעם, שהכוונה בפרשת שקלים צריכה להיות בענינה העיקרי – שבהגיע ר"ח ניסן מתחילים להביא את הקרבנות **התמימים והשלימים** מ"מחצית השקל" – בבית המקדש **השלם** בתכלית השלימות, שזהו דוקא ב"מקדש אדני-י כוננו ידך", בבית המקדש השלישי והמשולש.

ה. והנה, מכיון שנמצאים אנו כבר בעש"ק פרשת שקלים ועדיין נמצאים בגלות – נעשה ג"כ מעין הענין ד"שקלים" (ועד שזו תהי' התחלת הענין, ובאופן של עשי' בפשטות), ע"י שעושים כל א' מכם שליח לצדקה, שבה משתפים אותו ומעוררים אותו ע"ד נתינת הצדקה.

והרי זהו תוכנה וענינה של פרשת שקלים – ענין הצדקה.

וזה מודגש ג"כ במנהג ישראל לתת לצדקה בקשר ובשייכות עם הזמן ד"אכתי עבדי אחשורוש אנן"¹⁴ (בערב פורים) – ג' "מחצית השקל" לצדקה, באופן של "שלשה" דוקא¹⁵.

ומנהג זה כולל את כל ישראל, ועכ"פ – כל אחד מבין עשרים שנה ומעלה, או החל מי"ג שנה.

ומה טוב ומה נעים – שיחנכו ג"כ קטנים לתת ג' מחצית השקל מכספם שלהם, ובאופן שההורים עוזרים להם, שיוכלו לתת זאת מתוך הרחבה, ושישאר להם עוד מספיק כסף

כל הכלים שהיו בעבודת הקרבנות, החל מהכלים שהיו במשכן, ואח"כ – בבית המקדש הראשון, ובבית המקדש השני, ועוד והוא העיקר – בבית המקדש השלישי והמשולש, "מקדש אדני-כוננו ידך"¹².

וזהו שהתחלת הכתוב היא ב"עשרים גרה **השקל**, מחצית השקל תרומה להוי", כיון שהתחלת העבודה היא בהדגשת היהודי שהוא אך ורק "מחצית" משקל שלם, והדגשה זו היא גם במעשה בפועל (כאמור ד"עקימת שפתוי הוי מעשה"), ועד שהוא אומר ("הריני מקבל עלי") שכל-כולו מונח בזה ("אז אין דערויף לייגט ער זיך אריין").

ועד כדי כך, שהפסוק אומר "העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט" **בהמשך אחד**, כלומר, שבדיקו כמו שמונח אצלו בפשיטות, שלאחרי שהקב"ה ציוה שצריכים לתת עשר גרה הוא לא יתן פחות מזה, "לא ימעיט" רחמנא ליצלן וחס ושלום – כמו-כן צריכה להיות ההדגשה ש"לא ירבה", להיותו אך ורק "מחצית", שזהו תוכן העבודה ד"לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה"¹³.

וממילא מובן, שבשלימות דה"עשר גרה" שבו ניכר בגלוי ובהדגשה – שזוהי לא שלימות של עשרה ענינים בפני-עצמם, אלא כפי שהם אך ורק חלק ו"מחצית" מ"עשרים גרה השקל", ובכדי להיות "שקל הקדש" שלם – עליו לקיים מצות "ואהבת לרעך כמוך", להתאחד עם עוד "מחצית" עם עוד יהודי, שאז נעשה משניהם יחד "שקל הקדש", דבר שלם.

ד. ונוסף למצוה זו עצמה ("ואהבת לרעך כמוך"), הרי גם את "מחצית השקל, הוא מנצל לקיום מצוה, ואדרבה, מזה דוקא הביא את כל הקרבנות לבית המקדש כנ"ל.

(14) מגילה יד, א.

(15) רמ"א או"ח ר"ס תרצד.

(12) בשלח טו, יז.

(13) תהלים נא, יט.

**המסוגל ביותר וביותר לביאת הגאולה
האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש!**

וממילא נעשה הענין ד"ויקהל משה" בפשטות – שהקב"ה מלקט את כל בני ישראל ע"י משה רבינו בפשטות ש"הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון"¹⁸, וע"י בחי' "משה רבינו" שישנה בקרב כאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, עד שמהם כולם נעשה ה"קהל גדול ישובו הנה"¹⁹.

ויהי רצון, שיקויים ה"ויקהל" בפשטות, "קהל גדול ישובו הנה", ו"בנערינו ובזקנינו . . . בבנינו ובבנותינו"²⁰ – נמצאים כולנו בארצנו הקדושה, ובירושלים עיה"ק, בהר הקדש, ובבית המקדש השלישי והמשולש,

ותיכף ומיד ממש – עוד במוצאי היום החמישי ובתחלת היום השישי – נזכה להשלימות דאלף השישי, ששלימותו היא בהגאולה האמיתית והשלימה,

וזו נעשית ג"כ הכנה קרובה "ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"²¹.

ותיכף ומיד ממש – זוכים לכל ענינים אלו
בפשטות!

*

[אח"כ נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכאו"א מהנאספים שיחיו שני שטרות של דולר, לתת אותם (או חילופם) לצדקה, ובהוספה מדילי'.]

18) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

19) ירמי' לא, ז.

20) בא יר"ד, ט.

21) תמיד בסופה.

לצרכיהם, כך שלא יחסר להם כלום.

1. ועוד ועיקר – שהדיבור בכל ענינים אלו ירז עוד יותר את קיומם במעשה בפועל – בגאולה האמיתית והשלימה, ובפרט לאחרי ההכרזה שנמצאים כבר בעש"ק פרשת שקלים!

ובזה מיתוסף עוד יותר – בבואנו מהשבת הקודמת, ש"פ "כי תשא את ראש בני ישראל" (שקלים), שבסיומה וחזרתה מסופר אודות "קרן עור פני משה", שכן, ענין זה קשור עם מה שיתגלה לעתיד בכאו"א מישראל ע"י ה"משה" שבקרב כל איש ישראל¹⁶, וכל אשה ישראלית, כולל אפילו טף – שבכולם יהי' הענין ד"קרן עור פני משה".

אלא שאז לא יהי' צורך בשום "מסוה", כיון שיקויים בכל העולם כולו היעוד ד"הויו עיניך רואות את מוריד"¹⁷, וזה יחדור בכל העולם כולו עד כדי כך, שכל מציאותו בגלוי תהי' – עצמות ומהות!...

2. ועוד – והוא העיקר – שזוכים לכל זה תיכף ומיד ממש.

ובמיוחד ע"י ענין הצדקה שיתנו לכל א' מכם על מנת שישתמש בזה לנתינת הצדקה בפועל, ובהוספה מדילי', החל מנתינת הצדקה בעש"ק, שכן, זהו זמן המסוגל לנתינת צדקה כמדובר כמה פעמים.

ועוד, והוא העיקר, שזוהי העת והזמן

16) ראה תניא רפמ"ב.

17) ישעי' ל, כ. וראה תניא פל"ו.

בהמשך לשיחת קודש זו בה חידש כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ש"הותחל כבר קיום ההבטחה דהקהלת כל בני ישראל מארבע כנפות הארץ . . . שבכו"כ מבנ"י נעשה כבר הענין ד"ויקהל", ה"קִיבוץ גליות"... (ולאחר-מכן תוכן הדברים נדפס בשיחה המוגהת), הבאנו במדור הבא לקט קטעי שיחות ויחידויות המדברות בנושא זה

קיבוץ גלויות יהי' ביחד עם ועל-ידי משיח

[. .] הרמב"ם אומר: "ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל", זאת-אומרת, שכאשר משיח יבנה את בית המקדש ויקבץ את הגלויות אזי יודעים שהוא המשיח!

– כך פוסק הרמב"ם פס"ד ככל הפסקי דינים שבו, ופסק זה אינו מותיר מקום לספקות מתי מתחילה ה"אתחלתא דגאולה" ומתי ישנו הענין דקיבוץ גלויות – הרמב"ם פוסק שקיבוץ גלויות יהי' ביחד עם וע"י משיח.

(קטע משיחת ו' תשרי ה'תשכ"ז – בלתי מוגה, ע"פ סרט ההקלטה)

כל ענינים אלו יהיו למטה מעשרה טפחים

[. .] לכן אומר הרמב"ם שהסימן של משיח הוא "ובנה מקדש במקומו" – לפני זה עדיין אין כל ראי' שזהו המשיח ושהגיעה הגאולה, כי יכול להיות שפעולתו תישאר רק בהצלה של יהודים, והוא יחי' את חייו כמנהיג בישראל וכו'; אך אם תהי' עת רצון – זה לא יסתיים בכך, אלא יהי' "ובנה מקדש במקומו".

ממשיך הרמב"ם, "וקבץ נדחי ישראל":

רק לאחר שמשיח "בנה מקדש במקומו" יהי' קיבוץ גלויות, ואזי תהי' הגאולה.

כך פוסק הרמב"ם בנוגע לסדר ואופן הגאולה, ומובן שכוונתו אשר כל ענינים אלה יהיו למטה מעשרה טפחים, כי זהו עיקר גדול לידע שכל זה יהי' למטה מעשרה טפחים.

(קטע משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשל"ה – בלתי מוגה)

"במקומו" של משיח בזמן הגלות

ואולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן שבנין המקדש הוא במקומו? ולאידך, למה אינו מפרש המקום, "ובנה מקדש בירושלים"? – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני' ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים³⁸ (כמו "בי כנישתא דשף ויתיב", "שנסע מקדש וישב שם"), בתור הכנה למקדש העתיד, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני') לירושלים.

(38) ואולי יש לומר, שמ"ש במדרש (יל"ש ישע"י רמז תצט) ש"בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג

בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם", קאי על גג בית המקדש **דמקדש מעט** שבחוץ לארץ* שהוא במקום המקדש בירושלים ("שנסע מקדש וישב שם"), כי, לאחר ששמקדש העתידי יתגלה וירד למטה לא יהי צורך להשמיע לישראל "הגיע זמן גאולתכם".

(* ועפ"ז יומתק הדיוק "נומד על גג בית המקדש" - ש"גגות . . לא נתקדשו" (רמב"ם הל' ביהב"ז פ"ו ה"ז), שרומז על חז"ל בערך לקדושת א"י.

(מתוך קונטרס "בית רבינו שבבבל" - סוף ס"ו (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468))

רואים בפועל איך שכבר נפעל והולך ונפעל ה"וילחום מלחמת ה'" וינצח בכמה וכמה ענינים

[. .] רואים בפועל איך שכבר נפעל והולך ונפעל ה"וילחום מלחמת ה'" וינצח בכמה וכמה ענינים - ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של "נצח": נ' - גילוי שער הנו"ן, צ' - שנת הצדיק (כפי שבנ"י קראו לשנה זו) וח' - הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה (שמונה נסיכי אדם).

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר **סיימו** את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואף-על-פי-כן עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה - צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: על-פי הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו", ועל-פי הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, והמשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את הכל - הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות הוא - **לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש**, כדי שהוא יוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

(משיחת ש"פ חיי שרה מבה"ז כסלו ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

הרבי שאל שוב: האמנם יש איש כזה?!

קטע מדברי כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א בעת ה"יחידות" של הרה"ח ר' שניאור-חיים הכהן גוטניק - ה' מנ"א ה'תשכ"ז (ע"פ רשימה פרטית)

הר' ש"ח הכהן גוטניק: ברצוני לדבר על דבר שמעיק לי, ובטוחני ששאלה זו הנני שואל בשם כלל ישראל - שהרי גם הרבי וגם כלל ישראל לא היו רוצים לצום בתשעה-באב. ברמב"ם (הל' מלכים פ"א ה"ד) יש פסק-דין בנוגע לסדר של הגאולה. ובעת ה"יחידות"

לפני ג' שנים, הזכיר כ"ק אדמו"ר שליט"א את פס"ד הרמב"ם, ושאל אותי שאלה שלא ענית עלי' אז, והדבר העיקר עלי במשך כל הזמן, לכן, ברצוני לתרץ את השאלה הזאת עכשיו.

בעת ה"יחידות" הנ"ל דובר ע"ד ארץ-ישראל, והזכרתי שיש אומרים שנמצאים כבר בתקופת "אתחלתא דגאולה". כ"ק אדמו"ר שליט"א יצא אז נגד דברים אלו, ושאלני מנין הנני לוקח את זה? ענית, שכמדומני ששמעתי זאת בשמו של האדמו"ר מגור [בעל ה"בית ישראל" זצ"ל. המו"ל]. כ"ק אדמו"ר שליט"א הזכיר אז את דברי הרמב"ם הנ"ל, שפוסק שלכל לראש צ"ל "יעמוד מלך מבית דוד, הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו וכו', ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמות ה'" – ושאלני: איך אתם יכולים לומר שזה "אתחלתא דגאולה", האם יש איש כזה?! ושאל שוב: אימרו, האמנם יש איש כזה?! וכן שאל גם פעם שלישית ולא ענית. ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א, איך אתם יכולים לומר שזה "אתחלתא דגאולה", הרי הגאולה צ"ל כפי הסדר דוקא, ושתקתי.

מאז כואב לי כל הזמן מדוע לא ענית, ברצוני איפוא לתרץ עתה שאלה זו: אם הנ"ל ("יעמוד מלך מבית דוד וכו'") הוא אמנם תנאי ל"אתחלתא דגאולה" – מענתי הוא שישנו **הליבוואויטשער רבי!**

כ"ק אדמו"ר שליט"א: העולם יש לו טענות אלי, והנני רואה שגם לכם יש טענות אלי, לי יש טענות לעולם, ויש לי גם טענות אליכם.

מה שכתוב ברמב"ם שיהי' איש (שיכוף כל ישראל וכו'), אין הכוונה בזה רק בכח – הכוונה היא **בפועל**, דהיינו, שאיש זה ילך ("אָרומגיין") ויכוף ("צווינגען") את כל ישראל לקיים תורה ומצוות. מובן, שאין הכוונה שהוא בעצמו ילך לכל אחד ואחד, שהרי זהו דבר בלתי אפשרי – כי אם השלוחים שלו, ושלוחי השלוחים עד מאה. ובשבילי ה' מספיק שהם רק ילכו ויגידו ליהודים שצריך לשוב לתורה ולמצוות, וזה עצמו כבר ה' מסייע ומביא לידי קיום ה"ויכוף" (כפשוטו) – ואז, יוכלו לדבר ע"ד "אתחלתא דגאולה".

הנ"ל: אינני רואה שייכתן דבר כזה, שהוא "יכוף כל ישראל", אפילו ע"י השלוחים, אולי יש לומר שהפי' ברמב"ם הוא (לא שצ"ל כן בפועל, שכל עם ישראל ישוב ויקיים תומ"צ, אלא), שיש איש שרוצה לעשות כן ומתעסק בכך?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אני מדבר אליכם אודות ענינים שהם למטה מעשרה טפחים, ואתם "מטפסים" לי למעלה מעשרה טפחים ("איך רעד מיט אייך וועגן ענינים וואָס זיינען למטה מעשרה טפחים, און איר קריכט מיר למעלה מעשרה טפחים")!... הכוונה כאן אינה בכח כי אם בפועל. אין זה דרוש, זהו פסק-הלכה ברור, ואין שום פוסק שחולק על הרמב"ם. (מתוך החוברת "צדי"ק למלך" ח"ו ע' 174)

פוסק הבעש"ט: "שם הוא נמצא" - בגאולה!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

[.] זוהי ההסברה למדובר כמ"פ, שכאשר יהודי עושה את עבודתו עוד בהיותו בגלות, נוגע שיחשוב על כוונתו בזה [להגיע לגאולה האמיתית והשלימה], וגם בגלות יש לתבוע את

הגאולה – לדרוש משיח עכשיו, היות וכאשר "במחשבה תחלה" מבקשים את תכלית השלימות דגאולה – לא דרגא תחתונה בגאולה (כבזמן בית ראשון ושני) אלא – גאולה האמיתית והשלימה, ומבקשים זאת כמו שצריך לבקש – אזי מקבלים עי"ז את ה"סוף מעשה (שהי') במחשבה תחלה" – גאולה האמיתית והשלימה.

ויתירה מזו:

עי"ז ש"סוף מעשה במחשבה תחלה" – שמיד בתחלת עבודתו עוד בזמן הגלות הוא מתכוון ומבקש גאולה אמיתית והשלימה ו"קהל גדול ישו בו הנה" (תכלית השלימות בקהל) – אזי כבר עכשיו (בזמן הגלות) יש לו את הגאולה האמיתית והשלימה ואת ה"קהל גדול!" – כמובן גם מלשון הכתוב "קהל גדול ישו בו הנה", כלומר, שעוד לפני הגאולה ישנו ה"קהל גדול", והחידוש לעתיד-לבוא יהי' שה"קהל גדול – **ישו בו הנה**". כך כתוב בירמ' (היכן שמובא פסוק זה), ועאכו"כ כפי שהענין הוא מצד ישעי' הנביא מל' ישועה¹, מנבא נבואת הגאולה (משא"כ ירמ'²) –

וכידוע תורת הבעש"ט³ ש"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא", והיות ש"סוף מעשה במחשבה תחלה", והמחשבה תחלה שלו נמצאת במקום הגאולה האמיתית והשלימה, אזי **שם הוא נמצא** – בגאולה האמיתית והשלימה!

[ובמילים פשוטות:] כאשר יהודי "במחשבה תחלה" שלו חושב וטוען שרצונו במשיח **עכשיו** תיכף ומיד, ובכל רגע ורגע רצונו במשיח מיד באותו הרגע ללא שום דחי' למחר או אפי' לרגע אחד וכיו"ב ח"ו, אלא מיד **באותו** הרגע חושב על משיח וחפץ בו; ואפילו בשבת אינו עורך שום חשבונות כיצד יבוא משיח, דלכאורה ישנו ענין התחומין וכו'⁴, ואינו חושב מה הי' עם אלי' הנביא בערב שבת⁴ – לא משום שאינו בקיא בגמרא⁴ או בכל הפרטים בזה – אלא כיון שאינו עורך שום חשבונות ורוצה משיח **עכשיו** תיכף ומיד –

פוסק הבעש"ט: "**שם הוא נמצא**" – בגאולה האמיתית והשלימה!

ומביא ע"כ ראי' מהפסוק⁵ "שרפים עומדים ממעל לו", ואח"כ באים האחרונים⁶ ומסייפים שזהו דין פשוט בהל' עירובין⁷, שבמקום שדעתו של אדם – שם הוא מקומו בנוגע לעירוב תחומין.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ויקהל-פקודי, פ' החודש, מבה"ח ניסן ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

(1) פרש"י ומצו"ד ישעי' מט, א. וראה אוה"ת נ"ך (כך ב') ריש ע' אנט.

(4) עירובין מג, ב.

(5) ישעי' ו, ב.

(6) לקו"ש ח"ח ס"ע 348 בהערה. ח"כ ע' 426. ועוד.

(7) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סת"ח.

(3) כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סל"ח. וש"נ.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

לעשות מהעולם דירה לו ית'

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על-הפסוק¹ "וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בדחמה טוו את העיזים", מפרש רש"י מהי הכוונה "טוו את העיזים": "היא היתה אומנות יתירה, שמעל גבי העיזין טווין אותם". והנה, פסוק זה בא בהמשך לכתוב שלפניו² "וכל אשה חכמת לב ביד' טוו". וזאת בא הפסוק להוסיף, אשר היו נשים ש"נשא לבן אתנה בדחמה", כלומר, הן לא היו סתם "חכמת לב", אלא "נשא לבן אתנה בדחמה", הן היו חכמות יותר (מה"חכמת לב" שבפסוק הקודם) במלאכת הטווין, ולכן היתה הטווין באופן ש"טוו את העיזים".

ב. [. . .] ההוראה מפירוש רש"י בפנימיות הענינים, תובן בהקדים שאלה כללית בפרשתינו: לכאורה אינו מובן, לשם מה נוגע לנו סיפור עשייתם של יריעות העיזים וכו', הרי זה ה' פעם אחת בלבד - במשכן, ויותר לא יהי', גם לא בבית המקדש השלישי (שאותו בכלל לא יצטרכו לבנות, כי הוא בנוי ועומד מוכן וכו')³?

אלא כדי ללמדנו הוראה: כשם שהנשים אשר "נשא לבן אתנה בדחמה" הבינו, שהיות והקב"ה נתן להן כשרון מיוחד שאין לנשים אחרות, התכלית שלשמה ניתן להן ענין זה היא בשביל המשכן

- ולכן, למרות שלא נצטוו לעשות אומנות יתירה, אך בידען שיש להן ענין מיוחד - חכמה יתירה על כולם, ושהכוונה בזה כדי שיתוסף משהו בהמשכן, על-כן הן הלכו וחיפשו מה להוסיף במשכן ע"י חכמתן היתירה, עד שנפלה להן ההמצאה ד"טוו את העיזים" - כך כאשר אדם מרגיש שהקב"ה נתן לו ענין מיוחד שאין לשני, בודאי שאין הכוונה בזה עבור עצמו בלבד, אלא כדי שיתוסף בהמשכן - לעשות מהעולם דירה לו ית'.

וכפי שרואים אצל הנשים שהיתה להן חכמה יתירה, הרי ה' ביכולתן לנצל זאת לעניניהן הפרטיים: לבשל ארוחה טעימה, לקנות שמלה יפה ביותר - אמנם שמלה ע"פ שו"ע ללא שעטנז, אך כיון שיש לה חכמה יתירה היא יכולה לבחור שמלה יפה - או לדעת איזה שטיח לקנות וכיצד לשים אותו בבית [ואח"כ תוכל להראות לכל השכנים שהבית שלה הוא יוצא מן הכלל ("איז ניט שייכות צו זאגן")... - "חכמת נשים בנתה ביתה"⁴];

וע"כ באה ההוראה הנ"ל שהנשים חיפשו כיצד להשתמש בחכמתן כדי להוסיף במשכן, ולכן הן לא רק לקחו מהעיזים חלב לארוחת בוקר או ארוחת צהריים, אלא "טוו את העיזים" ועשו מכך יריעות למשכן.

ג. עד"ז גם בנוגע ליהודים שהגיעו מעבר למסך הברזל (רוסיא) - כפי שנקרא, אשר מתוכם ישנם כאלו שבהיותם שם עסקו בהפצת המעיינות במסירות נפש וכו', ולאחמ"כ כשהגיעו לארצות הרוחה, היכן שאין שום מניעות לקיום תורה ומצוות בהרחבה, כבר אין להם פנאי לעסוק בהפצת המעיינות!

3) ראה תנחומא ס"פ פקודי. זח"א כח, א. רש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. וראה לקו"ש חי"א ע' 98.
4) משלי יד, א.

1) פרשתינו לה, כו.
2) שם כה.

ל"ביזנעס" יש לו זמן, לקריאת עיתון יש לו זמן וכו', אך כשזה מגיע להפצת המעיינות – אין לו זמן! הוא גביר גדול ובשבילו מספיק לקרוא לשני ושהשני יאמר לשלישי שצריכים לעסוק בהפצת המעיינות... די לו בזה, אבל שהוא עצמו יעסוק בהפצת המעיינות – לא לשם כך הוא הגיע הנה!

עליו לדעת, שלא הביאו אותו לארצות הרווחה בשבילו, אלא הכוונה בזה – כדי שיתוסף בדירה לו ית', עי"ז שיעשה קל-וחומר: אם בהיותו שם קיים את התורה מעוני, הרי עאכו"כ שעליו לקיימה מעושר⁵, במילא עליו לדעת, שהכוונה במה שהוציאוהו משם היא כדי שיעסוק כאן בהפצת המעיינות יותר מכפי שעסק שם.

ד. וזוהי ההוראה מענין עשיית יריעות העיזים: עליו לדעת שכל דבר שהקב"ה נותן לו, הכוונה בזה לעשות דירה לו ית'. וכידוע הסיפור עם חסיד של אדמו"ר הזקן (נדפס בהתמים⁶), שכאשר הרויח במסחרו יותר מהרגיל, ידע בוודאות שהכסף לא מיועד אליו אלא תיכף יבוא ה"משולח" של הרבי, ועליו לתת לו את הכסף כדי שיביא זאת לרבי. הוא ידע שאם הרויח במסחרו באופן בלתי רגיל, בודאי שעליו למסור זאת לרבי.

– ישנו שליח של כ"ק מו"ח אדמו"ר, הנמצא בתוך כל חסיד שלו, ודוחף אותו ("ער טורקעט אים"), ובאם הוא נרדם אז הוא בא אליו בחלום, וטוען כלפיו: **מה עשית היום, אתמול ושלושום, בשביל הפצת המעיינות!**

וזאת יש לדעת: כל דבר שהקב"ה נותן הכוונה בזה היא לעשות דירה לו ית', רק היות והקב"ה הוא טבע הטוב להטיב, אזי משתלשל מזה "שיריים" גם בעניניו הפרטיים, שע"ז שנותן "חמישית לפרעה"⁷ – "דבי" אתפריעו כל נהורין⁸, נהי' "ארבע הידות יהי' לכם"⁷. זאת-אומרת, בקדושה זהו באופן "דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"⁸, משא"כ בעניני העולם אין זה "אתפריעו" וכו' אלא רק "ארבע הידות", אבל העיקר בזה הוא מה שמוסר לקדושה. וכמבואר במדרש⁹ שלא נברא הזהב אלא בשביל ביהמ"ק, רק שבשיריים וכו' משתמשים גם כל העולם.

ולכאורה יכול לטעון, מאחר ונותן חומש לצדקה, מדוע עליו לתת יותר? ובפרט שהיצר הרע בא ואומר לו שאמנם מצידו לא איכפת לו ומסכים שיתן, אבל הרי עי"ז יהי' חסר לבני ביתו... – בדברים אחרים הוא מעיק לבני ביתו עבור טובת עצמו, וכאן פתאום הוא אומר שמה שיהי' חסר לעצמו לא מפריע לו, מה כן מפריע לו – שיהי' חסר לבני ביתו... אזי ע"כ אומרים לו שהכוונה היא לא בשבילו, אלא לעשות דירה לו ית'.

ובכל דבר יש למצוא מה יתוסף עי"ז במשכן, עד שלוקחים "עז" שובבה ועושים ממנה יריעות, שמשח בהם לבית המקדש.
(קטעים משיחת ש"פ ויקהל ה'תשל"ו – בלתי מוגה)

(5) ע"פ אבות פ"ד מ"ט.

(6) ראה סה"ש קייץ ה'ת"ש עמ' 212. וש"נ.

(7) בראשית מז, כד.

(8) זח"א רי, א.

(9) שמות רבה ר"פ לה.

מ"מרבין בשמחה" כ"ד יום נבוא לשמחת הגאולה

ועוד, והוא העיקר, אשר מ"מרבין בשמחה" במשך כ"ד יום, נבוא ביום כ"ד עצמו ל(מרבין ב)שמחה האמיתית והעיקרית – שמחת הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, דוד מלכא משיחא.

ותיכף ומיד ממש – ברגעים אלו של סיום יום כ"ג והתחלת יום כ"ד נתפלל תפילת ערבית ביחד עם משיח צדקנו שיבוא תיכף ומיד ממש, ועוד לפני חגירת האבנט לתפילה, ואפילו לפני ההכנות לחגירת האבנט ולקיחת הסידור כו', כבר יושלמו ההכנות לפרה העשירית ולגאולה האמיתית והשלימה.

ובפרט שבעצם כבר נשלמו מזמן כל ההכנות, כולל גם צחצוח הכפתורים (כפתגם נשיא דורנו), וכבר נשלמו כל ההכנות.

(משיחת כ"ג אדר, לידידי ליובאוויטש, ה'תש"נ - בלתי מוגה)

משה רבינו שבדורנו פעל כבר את הענין ד"ויקהל"

משה רבינו שבדורנו, נשיא הדור, פעל כבר את הענין ד"ויקהל" ("עמדו הכן כולכם") – בין אם רוצים בכך ובין אם לאו, ח"ו; הברירה היחידה היא – לבעוט ולקלקל ח"ו... או שלא לתקן עכ"פ. אבל מובן וגם פשוט שאף א' לא יבחר בדרך זו, אלא בודאי ישתדל למלא ולהשלים את עבודתו הפרטית, כך שלא יפקד מקומו ח"ו.

(משיחת ש"פ ויק"פ ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
וילדיהם רחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא.
ישראל רחמים בן חיה מושקא. ומענדל בן חיה מושקא. שיחיו
ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת חי' רחל שיחיו

הרבי הבהיר הכל ב'המשך'

הננו מביאים בזה צילום נדיר מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ ויקהל פקודי ה'שי"ת (והיא כנראה השיחה הראשונה שהגיה הרבי לאחר קבלת הנשיאות. נדפסה בלקוטי שיחות ח"ב ע' 512 ואילך)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

אין דעם לעצטן המשך וואָס דער רבי האָט געשריבן, האָט ער אַלץ באַוואַרענט און האָט דאַרטן אַלץ מרמז געווען.

אין דעם מאמר פון ב' ניסן רעדט דאָרטן דער רבי וועגן נצח און זאָגט אַז נצח איז מושרש אין עצם הנפש ממש, העכער פאַר אַלע כחות. דערפאַר זעט מען אַז צוליב ניצוח המלחמה, איז מען מבזבז די אוצרות הכמוסים וחתומים מדור דור, און דער מלך אַליין איז עומד בקשרי המלחמה, און ער איז משליך חייו מנגד, און דאָס אַלץ איז צוליב ניצוח המלחמה, וואָס דערפון איז דאָך מובן, אויף וויפל נצח דערלאַנגט אין נפש.

דער רבי רעדט דאָס וועגן איצטערדיקער צייט, דער זמן האחרון קודם הגאולה, דער זמן פון גמר הבריורים, ווי דער רבי האָט געשריבן אין "הקריאה והקדושה" אַז איצטער איז דער זמן וואָס איז קודם הגאולה און די עבודה איצער איז בדרך נצחון וקבלת עול דוקא.

צוליב מנצח זיין די מלחמה, האָט מען מבזבז געווען די אוצרות הכמוסים וחתומים מדור דור – דאָס איז די אַלע ענינים וסיפורים וואָס דער רבי האָט מגלה געווען אין דער לעצטער צייט, וואָס זיי זיינען געווען כמוס וחתום מדור דור, ביז דורו של הבעש"ט ומורו בעל ח"י.

און דאָס וואָס דער רבי האָט איצטער מגלה געווען די אַלע ענינים איז דאָס אַן ענין פון בזבז ממש, וואָרום אין איש שם על לב כדבעי צו די אַלע ענינים, במילא איז דאָס אַ בזבז ממש. והכל בשביל הניצוח.

אַז דאָס האָט אָבער אויך ניט געהאַלפן, איז מוסיף דער רבי אין מאמר, המלך עצמו עומד בקשרי המלחמה, וואָס אזוי האָט זיך געפירט דער רבי אַז ער האָט זיך ניט עוסק געווען בענינים נעלים דוקא, נאָר ער אַליין האָט זיך עוסק געווען בכל הענינים ואפילו הפשוטים ביותר. ער אַליין איז געשטאַנען בקשרי המלחמה.

אילו זכינו – וואָלטן די אַלע ענינים מספיק זיין מנצח צו זיין די מלחמה און דער רבי וואָלט אונז שוין ליינג פירן אנטקעגן משיח'ן, וויבאלד אָבער מען האָט זיך ניט איבערגעגעבן צו אים ווי מען דאַרף – האָט דאס אויך ניט מספיק געווען, און דער רבי איז מוסיף אין מאמר אַז דער מלך איז משליך חייו מנגד.

(כ"ק אדמו"ר שליט"א בכה הרבה ולבסוף סיים:) וויבאלד אַז מער שרייבט דער רבי גאַרניט אין מאמר, און דער מאמר איז דאָך תורה, איז דער פסק התורה אַז איצטער איז שוין גענוג, מען דאַרף נאָר לאזור כוח וגבורה אויף מנצח זיין די מלחמה און דער רבי וועט אונז פירן אַנטקעגן משיח'ן.

קסע משיחת ש"ק פנה"ה ניסן, ט"פ / זקן - זקן

א. אין דעם לעצטען המסך (10) וואס זענען רבי האט געטרייבן, האט ער אלץ באווארענט און האט דארטען אלץ דרומ געווען.
אין דעם פארן פון ב' ניסן (2) רעדט דארטען דער רבי וועגען נבזה און זאגט אז נבזה איז מוסרה אין נבזה הנפש כבש, העכער פאר אלע כחות.

דער פאר רעדט מען אז צוליב נבזה המלחמה, איז מען כבוב די אוצרות הכמוסים ותומים פדור דור, און דער מלך אליין איז עומד בקטרי המלחמה, און ער איז מסליך תייו כבוד, און דאס אלץ איז צוליב נבזה המלחמה, וואס דער זון איז דאך טובן, אויף וריפעל נבזה דערלאנגט אין נפש.

דער רבי רעדט דאס וועגן איבערדיקע ביים, דער זמן העתרון קודם גבולה, דער זמן פון גבר הבלירורים, ווי דער רבי האט געטרייבט ען אין הקריאה והקדושה אז איבער איז דער זמן וואס איז קבום הגאולה, זון די עבודה איבער איז בדרך שבחון וקב"ע דוקא.

צוליב נבזה זיין די מלחמה, האט מען סבזנו געווען די אוצרות הכמוסים ותומים פדור דור - דאס איז די אלע פנינים ענינים וסיפורים וואס דער רבי האט מבלה געווען אין די לכת לעצטע צייט, וואס זיי זיינען כמוס ותתום פדור דור, ביז דורן של הבט"ס ומורו בעל חיי.

און דאס וואס דער רבי האט איבער מולה געווען די אלע ענינים איז דאס א ענין פון כבוב ממש, ווארום אין אים סע על לב פו כלל צו די אלע 88888 ענינים, כבילא איז דאס א כבוב ממש. והכל בסביל הניצוח.

אז דאס האט אבער אויך גיט געהאלפען, איז מוסיף דער רבי אין פאר, המלך עצמו עומד בקטרי המלחמה, וואס אזוי האט זיך געפירט דער רבי אין ער האט זיך גיט עוסק געווען בענינים געליים דוקא, נאר ער אליין האט געטרייבט די "הקריאה והקדושה" ער אליין האט זיך עוסק געווען.

אז ער אליין איז געטאנען בקטרי המלחמה, איילו זנינו-וואלטן די אלע ענינים ספיק זיין נבזה זיין די מלחמה און דער רבי געבט אונז פירען אנקענען טייער, ווי באלד אבער מען האט זיך גיט איבערגעגעבען צו אים ווי מען דא דארף, האט דאס אויך גיט ספיק געווען, און דער רבי איז מוסיף אין פאר דער מלך איז מסליך זיין מנוה.

(כ"ק אדמו"ר שליט"א בכה הרבה ולבסוף סיים): ווי באלד אז פער שרייבט: נאר גיט דער רבי. אין פאר, און דער פאר איז דאך תורה, איז דער פסק התורה אז איבער איז טיין גענוג מען דארף לאזרן כח ונבורה אויף נבזה זיין די מלחמה און דער רבי וועט אונז פירען אנקענען משיחין.

1) ד"ה באתי לבני. קוב' ער - ער.
2) קוב' פבז ער. ע'

Handwritten notes in circles and boxes, including names like "P. M. P." and "P. M. P." and other illegible scribbles.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לזכות

הרה"ת ר' אהרן וואלף שיחי' בן מרת דינה רייזעל ע"ה ציקמאן
לרגל יום ההולדת שלו לאויוש"ט, ביום כ"ו אדר ראשון
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו
מרת פולינה תחי'
ומשפחתם שיחיו ציקמאן

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די